
K E R A L A A N N O 1 9 6 8

d r s . H.K.s'J a c o b

In 1967/68 bezocht een Nederlands historicus Zuid-India. Hij schreef zijn vrienden in Patria aldus:

„Hier bestaat het leven uit veel en hard werken.

De blanke meneer spoedt zich iedere dag, het hoofd gedekt met een geciviliseerde tropenhelm, naar het archief en mevrouw praat 's morgens veel met onze privé bediende Michael en leest en studeert in de middaguren. Maar we zijn nog niet helemaal in Madras vast geroest. Maandag j.l. kwamen we terug van een als 14 dagen bedoelde maar tot drie weken uitgegroeide^{studie-}vakantiereis naar Kerala. De kust van deze Indiase staat werd door onze voorvaderen Malabar genoemd. Cochin was daar hun voor-naamste bezitting. Zo liepen we dan door de straatjes van het omwalde Cochin Fort en waanden ons soms in een slapend Zuiderzee stadje. Nauwe straatjes: Burgherstreet, Leliestreet, Rosestreet met gewitte huizen, een onder- en bovendeur en luiken in stevige deurijzers. De bakker toonde ons een V.O.C.munt die net die morgen uit de waterput naar boven was gehaald en een Engelsman, werkzaam bij de "Chartered Bank", liet me een koopakte zien, waarbij zijn huis door Jan Lambertus van Spall, commandeur van Cochin, werd overgedragen aan Cornelis van Spall. Er is nog een klein Portugees kerkje in gebruik. Zondags zie je dappere mannen aan grote touwen trekken die door de buitenmuren heenkomen en binnen in de kerk vastzitten aan stoffen waaiers aan het plafond. Zij wuiven de menigte koelte toe. Wederom was onze Honorair-Consul onze steun en toeverlaat. Hij is een Indiase Jood, de ongekroonde leider van de gemeenschap van de White Jews, diezo lang geleden naar India kwamen dat de historici er over debateren of het nu rond het begin van onze jaartelling was of in de 9^e eeuw A.D. Je zou hem de AH van Kerala kunnen noemen met zijn vele winkels door de hele staat. We werden direkt geïntroduceerd in de Joodse gemeenschap en vierden in zijn familiekring de Sabbatavond. Ons onderdak was het niet meer bewoonde huis van zijn vrouw, vroeger het hospitaal van de VOC en ik ben al zo VOC-minded dat ik er een week ziek in bed lag met een fikse koorts, in Madras opgedaan. Twee bedienden van het huis ontpopten zich als prima ziekenbroeders in spe en plukten een aardig bosje bloemen voor naast het bed en lieten fruit aanrukken.

Na herstel trokken wij een dag het land in ten noorden van Cochin op zoek naar de restanten van Portugese, later Nederlandse forten. Dat werd niet zo'n succes door de overmatige belangstelling der "inboorlingen" voor de twee blanke mensen, waardoor ons geduld, geteisterd door de warmte, niet zover reikte dat we uren zochten naar ^{de} puinresten. Tot overmaat van ramp wilde ik nog een foto maken tegen het wijze advies van Mena in, dit maar af te schrijven daar we al als twee white men als van een andere planeet leken te komen gezien het gegiechel. Voor aap stond ik daar dan toen het toestel weigerde en mij restte niets anders dan het driftig op te bergen. Hitte is iets onbeschrijflijks dat blijkbaar vreemd kan uitwerken op je gedrag.

De tocht van vier uur per bootje over de binnenwateren terug was een verademing en een belevenis. Groene oevers vol palmen trokken ons oog voorbij; Kattuvallans, smalle lange boten met een tonvormige overkapping en vuile juten vierkante zeilen, passeerden ons; de witte kerkjes tussen de palmbomen herinnerden eraan dat Kerala een oude Syrisch-Christelijke Kerk heeft. Het leek of er sinds de rapporten van de VOC-ers uit de zeventiende en achttiende eeuw in Kerala weinig was veranderd, totdat we Cochin Haven bereikten met moderne dokken en grote zeeschepen.

De Nederlanders schreven al dat de Malabaren een bedriegelijk, trouweloos volk zijn. Dit is een generalisatie, maar dat er ook waarheid in zit, merkten we in Trivandrum, de hoofdstad van Kerala. Murw gerammeld na een busreis van negen uur probeerden we een taxi te krijgen naar ons hotel. Geen bestuurder was bereid "op de meter" te rijden, allen trachtten een fancy prijs te bedingen. Zo stond Meen dan temidden van een groep grijnzende chauffeurs terwijl ik me naar een agent spoedde om hulp. De man sprak geen woord engels en verdween zo gauw hij kon. Dit is dan de donkere zijde van dit land. Toeristen zijn er om belachelijk afgezet te worden. Dit waren dan Indische impressies.

gegroet je H.K."